

Μὴ μὲ βιάζῃ δι' αὐτὸ κανένας συμπολίτης
ἢ φίλος τῆς Ἀλλῆς.
ἴσως δὲ δὲν ἐμιλεῖ καὶ ὁ γερὰν Μεσολογγίτης
σιγῆ καὶ ὁ Φαουλῆς.

Ἄλλ' ὅταν ἀποσφραγισθῇ τὸ στόμα τῆς Πυθίαις,
τότε, πολίται γείτονες, μὴ λόγους ἀληθείας
θὰ σὰς εἰπῆ καὶ ὁ Φαουλῆς γιχτι καὶ πῶς καὶ γιάντα
τὴν ὑψηλὴν πολιτικὴν ἐμούντῳσι γιὰ πάντα.

Τότε θὰ δεῦν φῶς φανερά καὶ Ἄνατολὴ καὶ Ἐυρώπη
καὶ ἔχθρων φλυαφῶν ὄμιλοι καὶ φίλων ἐξαιρέτων
πῶς τὸ μεγάλον ἔργον μου ὅσῃ μέσην ἀνεκπῆ
ἀπὸ τοῦ βλακωγίτονος καὶ ἀπὸ τὸν Περικλίτου,
καὶ θὰ φωνάζῃ καθημέρι πολιτικὴ φωνήλυσσα
πῶς πρὸ καιροῦ τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας τέλυσσα.

Ἄλλ' ἔως οὗ γενῆ γνωστὸν πρὸς κόσμον Ἀθωρητὴν
πῶς πάντες ἐπολέμησαν καὶ ἐμὴν ἀπὸ σκοπεῦ,
ἀναχωρῶ προσωρινῶς μὲ τὸν Μεσολογγίτην
ὅσῃν Λόντρα, ὅσῃν Καπερναοῦμ, καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς.

Τοῦ μαυρισθέντος ἄμισθος θὰ γίνω δορυφόρος...
φείγω μὲ σάκκουσ ταξειδοῦ, μὲ τσάνται, μὲ σεντούκια...
ἴσως καὶ οἱ δὲο καλόγεροι νὰ πάμα ὅτ' Ἄγιονόρος
καὶ Ἄγιονορίτικ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ στέλλωμε φροντούκις.

ἴσως καὶ οἱ δὲο φορέσιμα σπαθῆ τυραννοκτόνων,
ἴσως ὅτ'ο τέλος κάνωμ καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί,
καὶ ἄς πλησιάζουν πρὸς ἐμὲ δὲο τρεῖς ἐκ τῶν γειτόνων
νὰ δεῦν τί μαῦρον ὄργανον καὶ ὁ Φαουλῆς κρατεῖ.

(Δὲο γειτόνοι δίχως τοῖσα
ἐρευνοῦν τὸν παραπίπτα.)

Φ.—Ψάξετε ὅτ'ο μανίκα μου...
Γαί.— Πῶ! πῶ! τί κρύο πρέμμα!...
Φ.—Ἔβνε σπαθί, βλακέντιο, καὶ συνωμότου κάμα.

(Οἱ γείτονες ἀποχωροῦν μὲ μούτρα τραμαξίμα
καὶ μάλις πάνε σπῆτι των τοῦς πάει τρία καὶ ἕνα.)

Φ.—Λοιπὸν καθὼς σὰς ἔλεγα σὰς φείγουν δυστυχῶς
δὲο κολοσοῖ μεγάλοι,
καὶ ὁ Μπαρμπας Κορονόραγας θὰ μείνῃ μοναχὸς
τὸν σβέρκο του νὰ βγάλῃ.

Ὁ νοῦς του θὰ ζαλιζέται ὅσῃν ὄραν τῶν καυμάτων
περὶ χρεῶν καὶ τόκων,
καὶ τῶν παντοίων καὶ ἔκρημῶν τοῦ κράτους ζητημάτων,
τὰ μάλια περιπλόκων.

Χωρὶς τοῦς δὲο μας ἀφρακτοῦς ὁ κίνδυνος σημαίνει,
τοῦ κάκου καθὲ φάρμακον, κατάπλασμα καὶ ἐκδόρον,
καὶ ἑλευθέρους σάν σήμερα ὁ Μπαρμπας δὲν θὰ μείνῃ
νὰ κωπαῖ τῆς Κηρσισίας τὸν Δουτικὸν καὶ Βόρειον,
καὶ σγίλια συμβιβασίων, Ἀστυνομίαι καὶ ὄλα
μῖς ἀπὸ τὴν φαλάκρα του θὰ παίξουν κεραιμπόλα.

Ὀλημερὶς ὁ φουκαρέθ θὰ τρίχῃ ὅτ'ο Παλῆτι
νὰ δῖο πρὸς τὸν Ἄνακτα ἐπιτόρο τακτικῶ,
καὶ ἔμεις μακρὰν θὰ νίπτοιμεν τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτου
οὐδῖτεροι πρὸς τὰ κινὰ καὶ καθὲ ξεχνικῶ.

Καὶ ἂν ξεῖοι στόλοι ἐξαφρα σὰς ξανακάνουν μπλόκο
ἔμεις οἱ δυο μάκο,
καὶ ἂν Τράπικαι ροιβαροῦσθουν, Ταμεῖα καὶ Παλῆτις,
καλὰ νὰ τὰ παίζετε καὶ οὔτε ὅτ'α κωμῆατῃ.

Ὀριστικῶς ἀποχωρῶ χωρὶς νὰ στρέφω πίσω...
συμβαίνουν πράγματα φρικτὰ καὶ τρομαρῶ μυστήρια,
ἐν τοῖτοις πρὶν ἐκ τῶν κοινῶν καὶ ἐγὼ ν' ἀποχωρῶσω
ἀποχωρῶ πρὸς τὸ περὶν εἰς τὰποχωρητήρια.

(Ὅλοι μὲ δάκρυα πικρά, λυγμοὺς καὶ παρακλήσεις
ἀμάν, τοῦ λίνε, σῶσε μας καὶ μὴν ἀποχωρήσης,
ἀλλὰ ὅσῃν ἀποχώρησιν ἐκείνος ἐπιμένει
καὶ ὁ Περικλῆς τοῦ εἰγνεται καὶ ξύλο τὸν χορταίνει.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐβῆκα τόμος δεῦτερος Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ μακαρίτου Ραχακαθῆ ἐκ τῶν γλαφυροτάτων.
Μεγάλῃς ὀράσεως καιροὶ καὶ τόσον πόθων χρόνοι
τὸν κάμουν περικζήτητον καὶ σπάνιον βιβλίον...
ἐκδίδεται πολυτελεῖς δαπάναις τοῦ Κασόνῃ
καὶ ὅσῃς Ἐσείας ἔβρισκαται τὸ βιβλιοπωλίον.

Ὁ Μαρκόπουλος ὁ Γράνης, Τραπέζιτης ἐν τοῖς πρώτοις,
ποῦ πολλὰ τὸν διακρίνει φλογερὰ δραστηριότης,
τοῦ γνωστοῦ Πανταζοπούλου ἐμνηστεύθη τὴν Κατίνα,
ἀβροτάτην δεσποσύνην καὶ κοριττα ἀπ' ἐκεῖνα,
ποῦ καθίνας μακαρίζε τρεῖς φορεῖς τὸ πλληκάρι,
ποῦχει τύχη νὰ τὸ πάρῃ.

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλίον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθους Δημοσοῦλου, ποῦ τὸ ξέρουν ὄλοι καὶ ὄλα
Ἀφθονία πρῶτοντον ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζίδες ἔκωσμενίοι, ποῦ ντουσιὰς τὸν νοῦ του χῆμ
καὶ μὲ μὲτρά πούνα τρέλλα καὶ καθίνας ντερτιλῆς
μ' ἕνα δὲο ποτήριον μόνο τοῦ ὄχθόλου κίρι κῆνι.
Καὶ ἡ διεύθυνσις; θὰ πῆτε... νὰ λοιπὸν μὲ μὲ πεινῶ...
Πέραν, ὄρομος τοῦ θεάτρον, ἀριθμὸς δεκαενηντῶ.

Ὁ νεῖος Κωνσταντινίδης, λεγόμενος Θανάσης,
ὄλος σπουδῶ, μελίτη, καὶ ἐμβρίθεια καὶ ὄρασις,
εἰς Νομικῆς λιμπρέτα ἐξετασθεῖς ἰσχυρῶς
ἐγρίσθη μετ' ἐπαίνων σπουδαίως ἀβουκάτος.